

w Włoszech musi mieć możliwość skorzystania ze zwykłego mechanizmu odliczania przewidzianego w szóstej dyrektywie, nawet jeśli niektóre transakcje handlowe dokonywane są bezpośrednio z głównego zakładu w miejscu siedziby.

⁽¹⁾ Dz.U. 1979 L 331, str. 11.

⁽²⁾ Dz.U. 1986 L 326, str. 40

⁽³⁾ Dz.U. 1977 L 145, str. 1 — Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — Wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-246/08)

(2008/C 209/43)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: P. Aalto, D. Triantafyllou)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1, 2 i 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, nie pobierając podatku VAT od pomocy prawnej świadczonej przez państwowe biura pomocy prawnej (przez zatrudnionych tam radców prawnych) na podstawie przepisów o pomocy prawnej w zamian za częściową odpłatność, podczas gdy odpowiadające im usługi świadczone przez radców prawnych działających na własny rachunek podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT;

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Finlandii podmiot otrzymujący pomoc prawną w celu wsparcia go w postępowaniu przed sądem może dokonać wyboru między radcą prawnym zatrudnionym przez państwo i radcą prawnym działającym na własny rachunek. Usługi świadczone za częściową odpłatnością przez radcę prawnego zatrudnionego przez państwo są wolne od podatku VAT, natomiast od

usług świadczonych za częściową odpłatnością przez radcę prawnego działającego na własny rachunek pobierany jest podatek VAT. Zdaniem Komisji w niniejszym przypadku zachodzi nierówne traktowanie takich samych usług pod względem opodatkowania podatkiem VAT, które wywiera wpływ na środki własne Wspólnoty.

Usługi świadczone przez państwowe biura pomocy prawnej w ramach postępowania sądowego nie podlegają zakresowi stosowania art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy. Usługi te byłyby niewątpliwie wolne od podatku VAT gdyby nie były świadczone odpłatnie. Jeśli jednak podmiot korzystający z pomocy prawnej dokonuje zapłaty, to usługi świadczone przez państwowe biura pomocy prawnej nie mogą zostać uznane za zwolnione od podatku VAT.

Zgodnie z art. 4 ust. 5 akapit drugi szóstej dyrektywy instytucje prawa publicznego są uważane za podatników w związku z działalnością, którą podejmują ich organy, w przypadku gdy odmienne ich traktowanie prowadziłoby do znaczącego zakłócenia konkurencji. Nawet jeśli przyjęto, że państwowe biura pomocy prawnej działają jako organy administracji to wykluczenie ich z kategorii podatników we wspomnianych przypadkach prowadziłoby do znaczącego zakłócenia konkurencji. Z tego względu należy uznać je za podlegające opodatkowaniu podatkiem VAT.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-248/08)

(2008/C 209/44)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Eleni Tserepa-Lacombe i A. Marcoulli, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 2 lit. a) i c), art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b) i art. 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 2 lit. a) i c) art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b) i art. 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi. Należy odnotować, że niniejsza skarga dotyczy dwóch postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (uchybenie nr 2001/5217 i 2006/2221), będących następstwem naruszenia przez Republikę Grecką niektórych zobowiązań wynikających z wyżej wymienionego rozporządzenia.

W szczególności rozporządzenie to stanowi, że po zgromadzeniu, przewiezieniu i niezwłocznym zidentyfikowaniu produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego podlegają usuwaniu jako odpady, po ich uprzednim przetworzeniu przy użyciu metody przetwarzania przewidzianej rozporządzeniem stosowanie do kategorii odpadów, do której należą (art. 4 ust. 2 lit. a) i c), art. 5 ust. 2 lit. c), art. 6 ust. 2 lit. b)). Rozporządzenie to przewiduje również procedury znajdujące zastosowanie do usuwania odpadów zwiększonego ryzyka poprzez spopielenie (art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1774/2002). Rozporządzenie nr 1774/2002 określa również wymogi w zakresie jednostek przetwarzania odpadów, pośrednich jednostek przetwarzania odpadów, przechowywania, spalania, współspalania, przetwarzania surowców kategorii 1 i 2, oleistych produktów chemicznych z kategorii 2 i 3, jak i wytwórni biogazu i kompostowania art. 10 — 15). Jednocześnie rozporządzenie to określa wymogi zatwierdzenia przez właściwe władze surowców kategorii 3, jak również wymogi zatwierdzenia wytwórni karmy dla zwierząt i zakładów technicznych (art. 17 i 18). Poza tym zgodnie z rozporządzeniem nr 1774/2002 właściwe władze przeprowadzają w regularnych odstępach czasu inspekcje i czynności nadzorcze zmierzające do zapewnienia przestrzegania przywołanych przepisów rozporządzenia zgodnie z rozmaitymi określonymi nim kryteriami. Władze te podejmują odpowiednie działania w razie nie przestrzegania przywołanego rozporządzenia (art. 26).

Komisja opierając się na znacznej liczbie sprawozdań opracowanych przez jej Biuro ds. Żywności i Weterynarii (FVO) podkreśla, że Republika Grecka nie podjęła ani w terminie wyznaczonym w uzasadnionej opinii, ani w uzupełniającej uzasadnionej opinii, ani później, działań w celu eliminacji naruszeń, które jej zarzucano, a tym samym zmierzających do realizacji zobowiązań, które na niej ciążyą na mocy przywołanych przepisów rozporządzenia nr 1774/2002.

Od 2004 r. FVO odbyło w Grecji liczne misje w celu stwierdzenia braków w wykonywaniu rozporządzenia nr 1774/2002. Mimo odnotowania pewnej poprawy w tym zakresie – wynika-

jącej z zaleceń skierowanych pod adresem władz greckich przez FVO na podstawie jego obserwacji, oraz mimo ustanowienia w październiku 2006 r. przepisów szczególnych wprowadzających środki administracyjne konieczne w celu wykonania rozporządzenia 1774/2002, w szczególności dotyczących zatwierdzenia zakładów przetwarzania odpadów, inspektorzy FVO stwierdzili na miejscu, wielokrotnie aż do kwietnia 2007 r. (data ostatniej misji), że władze greckie nie podjęły koniecznych działań w celu wykonania zobowiązań, które na nich ciążyą na mocy przywołanych wyżej przepisów rozporządzenia 1774/2002.

Komisja podkreśla jednocześnie, że brak lub niewystarczające wykonanie wymienionych wyżej przepisów wynika w znacznym stopniu z braku skutecznej koordynacji działań właściwych władz administracyjnych na poziomie prefektur. Ponadto jak wynika z odpowiedzi władz włoskich na tezy postawione w sprawozdaniach FVO, poziom urzędowych kontroli przeprowadzonych przez właściwe władze, jak i nakładane sankcje przewidziane krajowym ustawodawstwem, nie gwarantują skutecznego stosowania rozporządzenia 1774/2002.

(¹) Dz.U. L 273, 10.10.2002, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-249/08)

(2008/C 209/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: K. Banks i C. Cattabriga, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Włoska
 - nie ustanawiając przepisów koniecznych w celu stosownej kontroli, inspekcji i nadzoru połowów na swoim terytorium i na wodach morskich podlegających jej suwerenności i jurysdykcji, w szczególności w zakresie przestrzegania przepisów regulujących przechowywanie na statku i stosowania pławnic dryfujących oraz